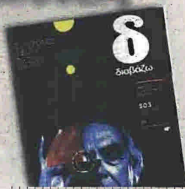
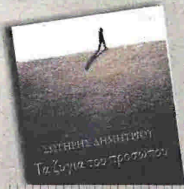

Εκδόσεις

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΑΒΑΖΩ

Το πρώτο τεύχος του περιοδικού «Διαβάζω» για το 2010 μόλις κυκλοφόρησε. Ο Γιάννης Μπισκόζος γράφει για το πώς επιλέγουμε ένα βιβλίο για τα παιδιά, ενώ σε ειδικό φάκελο αναφέρονται οι σύγχρονες τάσεις στο παιδικό βιβλίο. Ακόμη, ο Αλέξης Ζήρας γράφει για το νέο πολιτισμικό περιβάλλον που δημιουργείται στις νέες γενιές, από την αξιοσημείωτη επίθεση της ανάγνωσης, σε μια εποχή μεγάλων ανακατατάξεων, ο Γιώργος Ίκαρος Μπισκασάκης γράφει για την έντονη στροφή στο αστυνομικό μυθιστόρημα από παλιούς και νέους αναγνώστες και ο Κώστας Μητσόπουλος γράφει για το σπάνιο αστέρι της λογοτεχνικής σκηνής, τον χιλιανό Ρομμέρο Αλιέντε.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

«Τα ζύγια του προσώπου»

Πατάκι, σελ. 161

Διάφορα κορίτσια περπατούν αγέρωχα, προβλητικά. Ήταν αξιοθαύμαστο το πώς τόνιζαν με το ντύσιμό τους τα φυσικά χαρίσματά τους. Και οι πιο ελκυστικές όμως ήξεραν ότι ο πόθος του άντρα κρατάει λίγο. Ας στήλιζαν, ας μερμυούσαν εξ αυτού του λόγου για το σώμα τους, στην αγάπη τις οδηγούσαν τα βήματά τους. Και προσπαθούσαν κυρίως με τα χαρίσματα των προσώπων τους να κάνουν τον πόθο πιο υποκειμενικό, πιο προσωπικό και μόνιμο. Ένωσαν κι αυτές όπως η Αζερίν ότι μόνον η αγάπη θα αδιαφορούσε για την ηδονή, ίσως μόνον η αγάπη θα δημιουργούσε περίπου μόνιμες προϋποθέσεις ηδονής.

ΣΠΥΡΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

«Bricolage- Κατασκευές»

Οδός Πανός, σελ. 60

Με αφορμή συγκεκριμένους στίχους από τραγούδια της ροκ μουσικής αρθρώνεται ένα corpus κειμένων, φιλοσοφικού περιεχομένου, τα οποία διαβάζονται και με σύντομα αποσπάσματα από την ερμηνεία διανοητών της εποχής μας. Προσωπικά επιλεγμένοι στίχοι και στοχασμοί, ερεθίσματα ψυχής και πνεύματος, που συνδυάζονται και αποτυπώνονται σαν collage σε δεκαπέντε εισαγωγικά δοκίμια. Αυτή είναι η μορφολογία του μικρού τούτου βιβλίου. Μια υποκειμενική σύνθεση, μια δοκιμή γραφής που επιχειρεί να ψηλαφήσει βαθιά ανθρώπινες πτυχές και η οποία ενδοχοιμείται να μας θυμίζει το bricolage.

βιβλία

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΤΕΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Πατρίτσια Χάισμιθ

Ο ταλαντούχος κ. Ρίπλεϋ

► Ο Ρίπλεϋ θα οδηγήσει τη μυθοπλασία της Χάισμιθ στα όρια της, με τις ψυχαναγκαστικές επινοήσεις του να μετατρέπουν φιλήσυχους ανθρώπους σε ψυχρούς δολοφόνους

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΑΣΙΛΑΚΗ

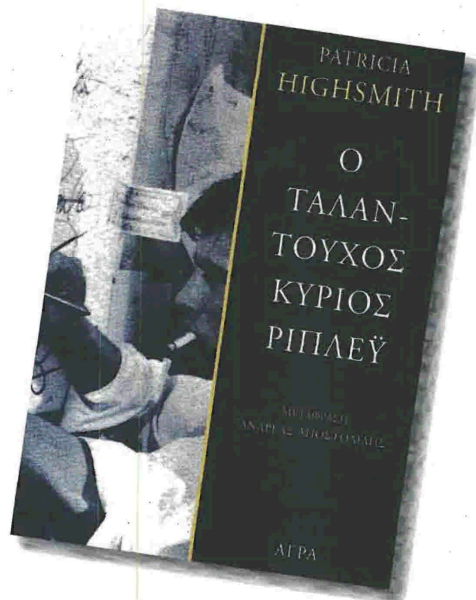
«**Η** δεσποινίς Χάισμιθ είναι μια συγγραφέας που έχει δημιουργήσει έναν δικό της κόσμο -έναν κόσμο κλειστοφοβικό και ανθρωπολογικό στον οποίο εισερχόμαστε κάθε φορά με μια αίσθηση προσωπικού κινδύνου» είχε πει κάποτε για την «ποιήτρια της αγωνίας» ο Γκράχαμ Γκριν. Και πράγματι, η Αμερικανίδα συγγραφέας διαθέτει σε περίπτωση αυτήν ακριβώς την ικανότητα: να περιγράφει -μπροστά στα έκπληκτα μάτια του αναγνώστη- τη σταδιακή μετάλλαξη του καθημερινού κόσμου σε έναν εφιάλητη ανησυχίας και υποψίας. Στην ουσία, η Πατρίτσια Χάισμιθ (1921-1995) δημιουργεί με λιτά μέσα συνθήκες ιδιαίτερα περιτμένες που σε συμπαρασύρουν στην αναπόδραστη δίνη τους. Η μέθοδός της είναι απλή και συνάμα ιδιοφυής: τοποθετεί δύο διαμετρικά αντίθετους χαρακτήρες αντικριστά και τους αφήνει να αντιδράσουν.

ΑΓΩΓΑΣ

Πρόκειται για το αρχέγονο δίπολο αθώου και ένοχου, ηθικού και ανηθικού, που εξαναγκάζεται από τις περιστάσεις σε μία αλληλεπίδραση, σε έναν αγώνα επικράτησης που πραγματοποιείται σε κλειστό χώρο, σαν ένα προσομοιωμένο πείραμα εγώ-αυτού με απρόσμενες ψυχολογικές συνέπειες. Με άλλα λόγια, η Χάισμιθ δημιουργεί τις κατάλληλες προϋποθέσεις για να δει πώς αυτοί οι χαρακτήρες θα αντιπαρατεθούν, πώς θα επηρεάσει ο ένας τον άλλο και πάνω απ' όλα, ποιος θα υπερισχύσει. Και αυτή είναι η καινοτομία της στον χώρο του αστυνομικού μυθιστορήματος: Στον κόσμο της, κατά κανόνα, είναι ο αθώος εκείνος που πασχίζει να αποδείξει την αθωότητά του, ενώ κανένας δεν υποψιάζεται τον ένοχο. Έτσι, ο τελευταίος έχει την ελευθερία των κινήσεων να διαπράξει το ένα έγκλημα μετά το άλλο.

Η Χάισμιθ έγινε διάσημη ήδη με το πρώτο της μυθιστόρημα «Ο Ξένοι του τρένου» (1949) στο οποίο βασίστηκε η κινηματογραφική επιτυχία του Άλφρεντ Χίτσκοκ «Ο άγνωστος του εξηρέ».

“ Ο Τομ Ρίπλεϋ τα ήθελε όλα: τα χρήματα, την επιτυχία, την καλή ζωή

Η ιδέα πίσω από την πλοκή του μυθιστορημάτος της υπήρξε πρωτοφανής και σκανδαλώδης για την εποχή: Δύο άγνωστοι και εντελώς διαφορετικοί μεταξύ τους άντρες που συνταξιδεύουν στο ίδιο βαγόνι, αποφασίζουν κάτω από ακραίες καταστάσεις να ανταλλάξουν φόνους, ώστε το κίνητρο του ενός να έχει ως συνέπεια τον φόνου που θα διαπράξει ο άλλος και έτσι η αστυνομία να αδυνατεί να προχωρήσει στους κατάλληλους συσχετισμούς.

Το μυθιστόρημα αυτό προκάλεσε και για μία ακόμη ιδιαίτερότητά του: Καταδεικνύει με ξεχωριστή αληθοφάνεια ότι ο καθένας είναι ικανός να παγιδευτεί σε μία αλυσίδα από ανεξέλεγκτα περιστατικά και υπό το βάρος των περιστάσεων να διαπράξει το χειρότερο κακό.

Αυτό έμελλε να διαφανεί ακόμη περισσότερο στα αμέσως επόμενα μυθιστορήματά της με κεντρικό χαρακτήρα τον Τομ Ρίπλεϋ, έναν νεαρό κοσμοπολίτη Αμερικανό που δεν έχει τον παραμικρό ηθικό ενδοιασμό στην επιλογή του μέσου που θα χρησιμοποιήσει για να πετύχει τον εκάστοτε στόχο του. Ο Ρίπλεϋ θα οδηγήσει τη μυθοπλασία της Χάισμιθ στα όρια της, με τις ψυχαναγκαστικές επινοήσεις του να μετατρέπουν φιλήσυχους ανθρώπους σε ψυχρούς δολοφόνους -πάντα μέσα από ρεαλιστικές κλιμακωκές γεγυμμένες αγωνίες για την συνολική τους έκβαση.

Το παρόν μυθιστόρημα «Ο ταλαντούχος κύριος Ρίπλεϋ» (εκδ. Άγρα) είναι το πρώτο με πρωταγωνιστή τον Τομ Ρίπλεϋ, ο οποίος ανακαλύπτει και εκείνος έκπληκτος την -βήμα προς βήμα- μεταμόρφωσή

του από έναν μάλλον συνηθισμένο τικοδιώκτη, σε έναν αδιάτακτο δολοφόνο που δεν έχει τον παραμικρό ενδοιασμό να παρακάνει οτιδήποτε τον εμπόδιζε να αποκτήσει αυτό που κάθε φορά επιζητεί.

Ο Τομ Ρίπλεϋ τα ήθελε όλα: τα χρήματα, την επιτυχία, την καλή ζωή. Όταν, λοιπόν, ένας πλούσιος Αμερικανός του ζητά να φέρει πίσω τον γιο του -ο οποίος έχει εγκαταλείψει στην Ταϊλάνδη- θα βρει την ευκαιρία να καταστρώσει ένα παράτολμο σχέδιο: να πάρει τη θέση του άσπρου υιού και να ζήσει με την ταυτότητα εκείνου μια ζωή ονειρεμένη. Και ενώ όλα μοιάζουν να βρίσκονται υπό έλεγχο, ο Ρίπλεϋ θα πρέπει να επιδείξει ένα εξαιρετικό -δίκως άλλο- ταλέντο στον αυτοσχεδιασμό, την πλαστογραφία, τις κάθε λογής επινοήσεις μπροστά στα απρόοπτα και τις αυξανόμενες υποψίες των αστυνομικών.

Απ' την άλλη, σε ό,τι αφορά το φόνου, ένα «απλό δυστύχημα» θα του επιτρέψει να αλλάξει ταυτότητα, αφήνοντας -παράλληλα- να βγει στην επιφάνεια η γοητεία που ασκούσε το θύμα στον θύτη του. Πρόκειται για έναν από τους πλέον απρόβλεπτους και περίπλοκους χαρακτήρες της αστυνομικής λογοτεχνίας, η διπροσωπία του οποίου εξακολουθεί να συναρπάζει και να τρομάζει μαζί, μες στην εντέλειά της: Ο χαρακτήρας της Χάισμιθ, συμπληθής αν και στο έπαροκ κοινικός, φιλικός και ευγενής, με μια απεχθή όμως αλαζονεία, μπορεί και αιμιάη κάθε ηθική, για να διεκδικεί -μέχρι τέλους- το δικαίωμα να σκοτώνει. Και αυτό από μόνο του είναι εξωφρενικό -αλλά και σίγουρα ενδιαφέρον- από κάθε άποψη...